

ביום ה-125 שוב אנחנו מפולגים.

ד"ר אלפרד פופלינגר

125 ימים ישראל מתמודדת עם מציאות מורכבת וקשה שלא חוותה מיום היוסדה. המעשים הברברים וחיתיים שהטרוריסטים של חמאס הוללו לאוכלוסייה האזרחית של דרום הארץ הכרנו רק בשואה וידועים אולי רק מסכסוכי הדמים שהתרחשו באפריקה.

אירועי 7 באוקטובר תפסו את ישראל ממצב של פילוג וסכסוך חברתי ופוליטי שלא חשנו לעולם. הניסיון של הממשלה להנחית רפורמות ושינויים שתחליטם לשנות ולהנמיך את יכולת מערכת המשפט לפקח על הנעשה במשרדי הממשלה ובכנסת ולמעשה בכל הגופים הציבוריים, הביאה תנופת התנגדות חזקה בקרב רוב אוכלוסיית ישראל וגם לפילוג מסוכן בחברה כולה.

המלחמה שנפתה עלינו הצליחה אבל להכניס לעם רוח פטריוטיות, התנדבות וערבות הדדית. כולנו שמחנו שחלוקי הדעות שבנינו זזו הצידה ושנחנו מלוכדים כפי שלא הינו זמן רב מדי. אך לצערנו הגדול מצב זה מתערער תחת עינינו. חטיפתם והחזקתם בשבי בתנאים תת אנושיים ובהעדר פיקוח של 132 אזרחים שבניהם נשים, ילדים, קשישים, חיילות וחיילים, גרמה בצדק לגל חסר תקדים של סולידריות ותמיכה באלו המוחזקים בעזה ובמשפחותיהם. כול העם משתוקק ליום שנוכל לקבלם בחזרה. לממשלה הפקדנו את כול המאמצים והתקווה לכיוון זה. ברור לכולנו שמול ארגון טרור אכזר שרחש לצערנו ניסיון במשאם ומתנים מול מדינת ישראל זה לא יהיה קל ונצטרך לשלם מחירים כבדים.

שאלה היא כמה כבדים ? ופה מתחיל הוויכוח שאט
אט מכרסם את האחדות ששרר בעם. משפחות
החטופים דורשים שהמדינה תשחרר את יקיריהן בכל
מחיר ומסרבות לקבל כול נימוק שמנוגד
לדרישותיהן האולטימטיביות. הממשלה ויחד איתה
לא מעט מומחי ביטחון טוענים שלא ניתן לענות
לדרישות החמאס, שאי אפשר לסכן את ביטחון
המדינה, לפגוע בתדמיתה מול אויבנו ולהפקיר
בפוטנציה את אוכלוסייתה. במילים אחרות
חייבים לחסל אחד ולתמיד את הסכנה שעורבת לנו
מהדרום.

מושגים כמו טובת הפרט מול טובת הכלל, פיקוח
נפש והקביעה שמופיע במסכת סנהדרין (כול
המציל נפש אחד כאילו הציל עולם ומלאו)
חוזרים ומופעים בפיהן של אלה מול אלה.
הדילמה היא קשה מנשוא וכורעת שוב את העם.
ברור שהפתרון חייב להתחשב בכול הטעונים
ושתי חלקי העם חייבים לקבל ולהשלים עם פשרות
כאובות.

